

Tysklands fremtid er Den Nye Silkevej!

Hvorfor du skal stemme på BüSo,
Borgerrettighedsbevægelsen
Solidaritet!

*Uddrag af BüSo's valgprogram til
det tyske Forbundsvalg den 24. sept., 2017*

Kære Vælger,

Mener du, at ideer er vigtige? Så er BüSo det rigtige parti for dig! For BüSo adskiller sig frem for alt fra andre partier derved, at vi forandrer verdenshistorien ved hjælp af ideer og ikke, gennem 'de små skridts politik', pragmatisk forsøger at opretholde en verdensorden, der muliggør en udvidelse af privilegier for en lille elite og til gengæld berøver flertallet af menneskeheden et fremtidsperspektiv. Det program, som vi i 1991 foreslog som respons på Sovjetunionens opløsning, nemlig den økonomiske integration af Eurasien gennem den Eurasiske Landbro – en Ny Silkevej – som kernen i en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden, er nu i færd med at blive virkeliggjort af Kina og yderligere 110 nationer, altså flertallet af menneskeheden. Det, vi dengang udviklede som et udkast til en fredensorden for det 21. århundrede, og som vi i de 26. år, der er gået siden da, har præsenteret på hundreder af konferencer og seminarer i hele verden, er nu, i de seneste fire år, siden den kinesiske præsident Xi Jinping i september 2013 satte den Nye Silkevej på dagsordenen, med en fantastisk dynamik vokset til at blive en helt ny model for verdensøkonomien.

Det **Nye Silkevejsinitiativ** omfatter nu infrastruktur- og udviklingsprojekter, der allerede er tyve gange så stort som Marshallplanen. Det er det største opbygningsprogram i historien, hvor de deltagende stater arbejder sammen til gensidig fordel, på basis af win-win-samarbejde. Herved vil seks, store infrastrukturkorridorer opstå i Eurasien, samt diverse internationale organisationer, som Kinas **Bælte & Vej Initiativ (BRI)**, den **Eurasiske Økonomiske Union (EAEU)**, **Shanghai Samarbejdsorganisationen (SCO)**, og de fleste mellem- og østeuropæiske stater, men også Italien, Frankrig, Spanien og Portugal, integrerer sig i dette projekt. Flere latinamerikanske stater orienterer sig nu mod samarbejde med den Nye Silkevej, og siden Kina, som begyndelsen til et trans-afrikansk jernbanelinje, i Afrika er begyndt at bygge flere jernbanelinjer, som f.eks. forbindelsen mellem Djibouti og Addis Abeba, eller forbindelsen fra Kenya til Uganda og Tanzania, har folk i Afrika for første gang udsigt til i en overskuelig fremtid at kunne overvinde fattigdom og underudvikling.

Die Zukunft
Deutschlands ist
die Neue Seidenstraße

Fanget i fake news

Du har endnu intet, eller næsten intet, hørt om den Nye Silkevej, eller også mener du, at Kina hermed blot forsøger at erstatte den angloamerikanske imperialisme med en kinesisk imperialisme? Så tror du måske også på, at Putin stjal det amerikanske valg og hev Trump ind i Det Hvide Hus?

Måske har det noget at gøre med, at mainstreammedierne bestemte, at spørgsmål, som modsiger »Tina«-politikken¹, simpelt hen skulle erklæres forbudt og fuldstændigt skulle udelades, og at andre udviklinger eller personer skulle forsynes med så mange »fake news« og forvrængninger, at det er ekstremt vanskeligt for den gennemsnitlige borger at danne sig et klart billede af den strategiske situation.

Et typisk eksempel på en sådan løgnehistorie er »narrativen«, som det hedder på nydansk, om, at Rusland skulle have frastjålet Hillary Clinton valgsejren. Sandheden er snarere, at hun tabte, fordi vælgerne havde fået nok af hendes politik i Wall Streets interesse, og af interventionskrigene, der byggede på løgne. Imod denne politik, som kun er til fordel for pengeeliten, men som stiller flertallet af befolkningen dårligt, eller endda styrter det ud i fattigdom, er et globalt oprør nu i gang, der manifesterer sig i Brexit, i valget af Trump, i 'Nej' til forfat-

¹ »There is no alternative« = Der er intet alternativ (til Merkels politik).

ningsændring i Italien, i lavere valgdeltagelse og i en helt ny, strategisk orientering i mange stater.

Med »Russiagate«, en hentydning til rigsretssagen imod Nixon pga. Watergate-skandalen, skulle Trump afholdes fra at overholde sine valgløfter om atter at genoprette relationerne til Rusland på et godt fundament. Imidlertid har det vist sig, at USA's efterretningstjenester ikke kunne fremlægge det mindste bevis for, at der angiveligt skulle være tale om 'aftalt spil' mellem Trump og Rusland, og at Tv-stationen CNN simpelt havde løjet lodret – og det bevidst, for at få et højere seertal!

Men dæmoniseringen af Putin begyndte allerede under regeringerne Bush og Obama og under de britiske regeringer Blair, Brown og Cameron, og denne dæmonisering har, takket være den tyske regerings og massemediernes forudgående lydighed, ligeledes sværtet billedet af Rusland hos mange mennesker i Tyskland. I denne forbindelse har vi al mulig grund til at være taknemlig over for Rusland.

Rusland godkendte den fredelige tyske genforening, og det til trods for traumerne fra Anden Verdenskrig, hvor Sovjetunionen sørgede over 27 millioner døde. I stedet for at udvide NATO til Ruslands grænser, som det skete i årtierne efter Murens fald, ville det have været meget bedre at inkludere Rusland i en fælles sikkerhedsarkitektur, i stedet for at dæmonisere Rusland som en principiel trussel mod Vesten, for den unipolære utopisk skyld.

Lad os endnu engang huske på den tale, som præsident Putin i 2001, for det meste på tysk, holdt for den tyske Bundestag, og som kulminerede i følgende tilbud:

»Der er ingen, der stiller spørgsmålstegn ved den store værdi af Europas relationer med USA. Jeg er imidlertid af den mening, at Europa sikkert og på lang sigt vil konsolidere omdømmet som et mægtigt og reelt selvstændigt midtpunkt i verdenspolitik, hvis Europa ville forene sine egne muligheder med Ruslands menneskelige og territoriale potentiale, dets naturresursepotentiale og Ruslands potentiale inden for økonomi, kultur og forsvar.«

I stedet for at acceptere dette tilbud, blev vi et »land uden hukommelse«, som Helmut Kohls nærmeste rådgiver, professor Horst Teltschik, kaldte det.

I stedet for at benytte tyskernes enestående chance for at overvinde ikke alene delingen af vort land, men også den Kolde Krig, godkendte de efterfølgende regeringer ikke alene NATO's udvidelse til Ruslands grænser, men endda også EU's udvidelse mod øst.

Helmut Schmidt havde ret, da han sagde, at den grundlæggende fejltagelse, der førte til Ukraine-krisen, var vedtagelsen af Maastricht-traktaten for et kvart århundrede siden, og med hvilken grundstenen til EU's udvidelse mod øst blev lagt, »uden det mindste hensyn til historien«. Netop denne hensynsløshed lå bag forsøget på at associere Ukraine til EU, hvilket var udløseren af Maidan-opstanden og det efterfølgende nazikup, som befolkningen på Krim ikke kunne acceptere og dernæst tilsluttede sig Rusland i en demokratisk gennemført afstemning.

Det er indlysende, at finansminister Schäuble, lige så lidt som Hillary Clinton, vil indrømme, at verdens nuti-

Helga Zepp-LaRouche taler på Bælte & Vej Forum i Beijing, Kina, 15. maj, 2017.

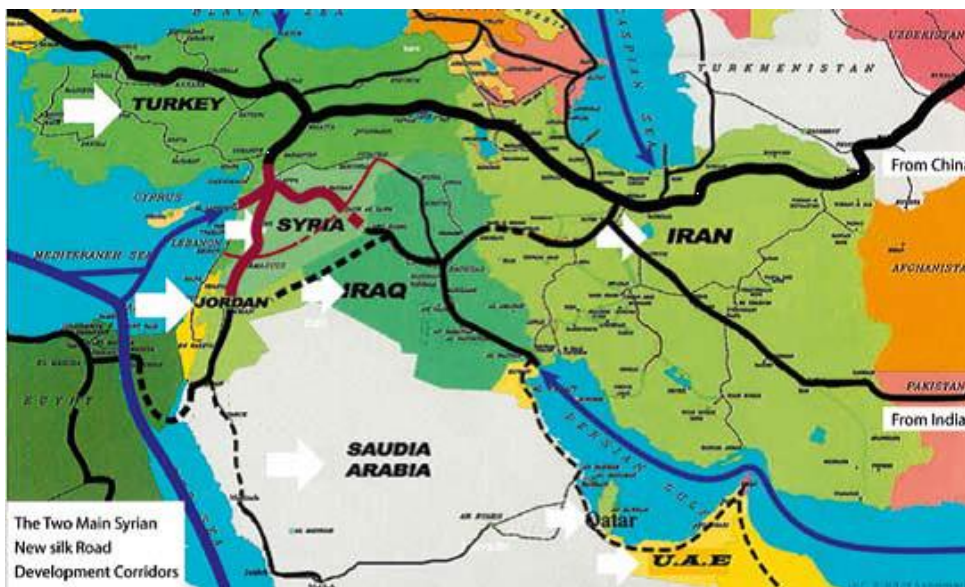
dige problemer er resultatet af deres egen neoliberale politik, og ikke en følge af Ruslands og Kinas politik. Da han fik Kissingerprisen 2017, stillede han spørgsmålstegn ved, om verdensordenen ville være lige så godt indrettet, hvis Kina og Rusland fyldte det vakuum, som USA har efterladt, og fik frie hænder til at dominere de indflydelsessfærer, som de har defineret for sig selv. Her projicerer Schäuble sin egen, geopolitiske tankegang over på Kina og Rusland. For denne verdensordens skyld ville det være bedre, hvis Vesten accepterede disse to staters tilbud om en ny form for samarbejde fra Det Sydkinesiske Hav til Atlanterhavet.

Schäuble har kun ret i det ene punkt, nemlig, at dette ville betyde enden på den liberale verdensorden, nemlig enden på den af pave Johannes Poul II allerede fordømte »utæmmede frie markedsøkonomi« og politikken for regimeskifte, som, under påskuddet om eksport af »vestlige værdier«, ønsker at vælte retmæssigt valgte regeringer gennem 'farvede revolutioner' og interventionskrige. Den russiske udenrigsminister Lavrov har helt korrekt betegnet disse »vestlige værdier« som »postkristne« værdier, hvor liberalisme betyder, at alt er tilladt.

Udvikling af Afrika gennem win-win-samarbejde

Vi konfronteres i dag med mange udfordringer, som vi kun kan overvinde sammen med Kina, Rusland, USA, Japan, Indien og de andre stater. Til disse udfordringer hører den islamistiske terrorisme, som kun kunne få en sådan udstrækning som følge af interventionskrigene. Hertil hører også flygtningekrisen, som kun kan overvindes gennem den økonomiske opbygning af Sydvestasien og Afrika.

Selvfølgelig har udviklingsminister Gerd Müller ret, når han siger, at, uden en eller anden form for Marshallplan for Afrika, vil hundrede millioner af mennesker, og flere endnu, flygte fra krig og hungersnød og sætte deres liv på spil i forsøget på at nå Europa. Men det står ligeledes klart, at den hidtidige udviklingshjælp – ud fra vandkandeprikket: lidt »tilpasset« teknologi (dvs., på lave niveauer) her, lidt »bæredygtig« investering (dvs., med

Genopbygningsprojekt Fønix for Syrien: Infrastrukturplan for Mellemøsten som en del af den Nye Silkevej.

lavere energigennemstrømningstæthed²) dér – vil være absolut uegnet til at løse problemet. Ligeledes vil udelukkende private investeringer, hvor investorerne tænker mere på deres profit end på Afrikas fremtid, ikke opfylde målet.

Det, som Afrika har brug for, er det, der altid har været den absolutte forudsætning for alle nationer, der har udviklet sig industrielt: et omfattende infrastrukturprogram, uden hvilket hverken industri eller landbrug kan vokse. I denne henseende har Kina – og i mindre grad Indien og Japan – gjort det vigtigste for effektivt at bekæmpe årsagerne til flygtningekrisen, idet frem for alt Kina har bygget flere jernbanelinjer, der skal udvides til et kontinentalafrikansk transportnet, som min ægtemand Lyndon LaRouche og jeg allerede foreslog i midten af 1970'erne. Kina har ligeledes, inden for rammerne af Silkevejsinitiativet, investeret i andre projekter, såsom industri-parker, vandkraftværker osv., og har påbegyndt en række forundersøgelser til projekter for vandmanagement og anlæg til afsaltning af havvand og kunstig vanding.

Kan du forestille dig, hvad det betyder for en afrikanner, at et stort land som Kina nu begynder at tackle den unaturlige, underudviklede tilstand, som kolonimagterne efterlod; at der nu er et realistisk perspektiv for, i en overskuelig fremtid, at overvinde sult og fattigdom?

Jeg vil aldrig glemme det bevægede og forhåbningsfulde udtryk, som præsident Xi Jinpings tale på **Bælte & Vej Forum** i Beijing i maj, 2017, fremkaldte på de afrikanske deltageres ansigt. Denne konference, hvor 29 stats- og regeringschefer, 110 nationer og 1200 delegerede deltog, og hvor jeg også havde den ære at deltage, markerede begyndelsen af en ny æra for menneskeheden.

Kina har tilbudt alle verdens stater et win-win-samarbejde om opbygningen af initiativet for det økonomiske Silkevejsbælte, altså også joint ventures i tredjelande. Derfor må Tyskland, såvel som også de andre

europæiske nationer, ganske enkelt samarbejde med Kina og de afrikanske nationer for at skabe den økonomiske opbygning på den bedst mulige måde. Derimod må det gamle, geopolitiske argument med, at Tyskland og Europa må gå med i en model for at trænge Kinas indflydelse tilbage, absolut afvises. Vesten har i årtier haft lejlighed til at hjælpe med at udvikle det afrikanske kontinent, og har tydeligvis ikke gjort det!

Kina og BRIKS-staterne har jo netop skabt deres nye banker, såsom AIIB, den Nye Udviklingsbank, Contingency Reserve Arrangement, den Nye Silkevejs-

fond, den Maritime Silkevejsfond og en hel række lignende institutioner, fordi Den internationale Valutafond (IMF) og Verdensbanken har stillet alt for få kreditter til rådighed til infrastrukturinvesteringer og desuden har gjort disse kreditter betinget af de berygtede betingelsespolitikker og således i årtier har forhindret den virkelige udvikling.

På det seneste har EU, ikke mindst i flygtningepolitikken, mistet enormt meget af sin internationale anseelse og er for længst ophørt med at være et forbillede for andre regionale grupper af stater. EU-grænseagenturet Frontex er hovedsagligt beskæftiget med at udvikle og gennemføre strategier til forsvar mod irregulær indvandring, og der investeres millioner i metoder til at skabe et »område for frihed, sikkerhed og retfærdighed« gennem EU's hermetisk overvågede ydre grænser. Men det er indlysende: jo tættere grænserne bliver, jo mere effektivt, de beskyttes med teknik og personel, desto højere er antallet af migranter, der ikke overlever rejsen over Middelhavet eller via andre ruter. Ud over de mange tusinde, der officielt omkommer om året, er der ingen, der ved, hvor mange mennesker, der er druknet under flugten eller tørstet ihjel i bådene, fordi de ikke blev samlet op. Men selv i de opsamlingslejre, som EU har truffet aftale om i nabostater, er flygtningene og migranterne for det meste katastrofalt underforsynet og spærret inde, en tilstand, som pave Frans korrekt har sammenlignet med koncentrationslejre. De »vestlige værdier«, såsom menneskerettigheder og selvbestemmelse, som Europa så egenmægtigt har taget eneret på, er rent moralsk, med hensyn til spørgsmålet om flygtninge og migranter, for længst sunket til bunds.

En afslutning af geopolitik

I stedet for derudover at overveje opbygningen af en europæisk hær i konkurrence til NATO, som tydeliggør den ubalancerede tankegang, med hvilken det neoliberale establishment – og især i betragtning af, at flere og flere af verdens nationer vedtager det nye paradigme for et win-win-samarbejde – forsøger at fastholde geopolitiske positioner, har vi brug for et helt nyt syn på tingene.

² Se info-video:» Energigennemstrømningstæthed«
<http://schillerinstitut.dk/si/?p=4549>

Tidspunktet er nu kommet i menneskehedens historie, hvor vi må nå et nyt trin i vores udvikling; i modsat fald løber vi faren for at udslette os selv i en tredje – denne gang atomar – verdenskrig. Hvis vi holder fast i geopolitik, dvs., den forestilling, at en nation eller gruppe af nationer, om nødvendigt også ved militære midler, har ret til at gennemtvinge deres interesser imod andre nationer eller gruppe af nationer, er en sådan krig snarere sandsynlig.

Vi må erstatte geopolitik med en politik for menneskehedens fælles mål. Disse mål udledes af menneskets natur. Mennesket er det eneste, kendte levende væsen, der er begavet med kreativ fornuft, som hele tiden gør det muligt for det, gennem videnskabelige og teknologiske fremskridt, at forøge sin viden om lovene i Universet, af hvilket vi en del. Disse fremskridt gør det muligt for os hele tiden at nydefinere vort livsgrundlag og forbedre livsbetingelserne og den forventede levealder for alle mennesker på denne planet.

For at det i hvert eneste menneske nedlagte potentiale kan udfolde sig fuldt ud, må staterne blive enige om en helt ny model for indbyrdes relationer. Til dette hører, at den samlede, den ene menneskeheds interesser sættes foran de enkelte nationers interesse.

Den første, store tænker, der tænkte på denne måde, var Nikolaus von Kues (Nicolaus Cusanus), grundlæggeren af moderne videnskab og ideen om den repræsentative nationalstat. Han demonstrerede med sin filosofi om modsætningernes sammenfald, **Coincidentia Oppositorum**, at den Ene udgør en højere magt end de Mange. Der kan kun eksistere overensstemmelse, konkordans, i makrokosmos, når alle mikrokosmoser udvikler sig på bedst mulig vis og betragter det som deres egeninteresse, at alle andre mikrokosmoser på samme måde udfolder sig på mest optimal vis. Dette princip gælder også for menneskeheden som helhed og for nationernes sameksistens.

Nikolaus von Kues havde allerede i det 15. århundrede erkendt, at de forskellige nationer og kulturer kun kunne forstå hinanden indbyrdes, fordi de alle har frembragt videnskabsfolk og kunstnere, som, uagtet deres sproglige og traditionelle forskelle, var i stand til at erkende og kommunikere universelle principper.

Vi ser i dag, hvordan astronauterne på den **Internationale Rumstation (ISS)** arbejder sammen på tværs af alle nationale skranker og altid fortæller, at synet af Jordan fra rumstationen lader ideen om den ene menneskehed træde tydeligt frem. Vi må altså organisere samarbejdet mellem nationerne på samme måde som videnskabsfolk, der udveksler deres opdagelser af universelle principper med det formål at fremme erkendelsen, eller som astronauterne, der sammen trænger ind i Universets hemmeligheder, eller som de internationale medlemmer

Perfekt samarbejde: Verdensrummet kender ikke til grænser.

af et klassisk orkester, der levendegør et værk i henhold til komponistens hensigt. Vi må definere relationerne mellem nationerne ud fra en vision om, hvordan menneskeheden om hundrede eller tusinde år skal leve sammen.

For et nyt paradigme

Dette er tydeligvis ikke synsvinklen hos de sædvanlige medlemmer af Forbundsdagen, hvis højeste mål er at beholde deres mandat i yderligere fire år, men det er ånden i den Nye Silkevej, som allerede bestemmer tankegangen hos repræsentanterne for mange stater, der samarbejder om initiativet for det økonomiske Silkevejsbælte. Præsident Xi Jinping taler om et fællesskab, eller samfund, for menneskehedens fælles fremtid. Præsident Putin understreger nødvendigheden af et nyt paradigme, en helt ny filosofi for opbygning af relationerne mellem nationerne. Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi understreger, at den Nye Silkevej ikke er et kinesisk solnummer, men derimod kan sammenlignes med en symfoni, hvor alle nationer spiller sammen som i et stort orkester.

Senest siden afholdelsen af det Økonomiske Forum i Vladivostok og G20-topmødet i Hangzhou 2016 er de forskellige organisationers økonomiske områder i færd med at vokse sammen: det **Økonomiske Silkevejsbælte** bliver integreret med den **Eurasiske Økonomiske Union**, der atter igen vokser sammen med ASEAN og **Shanghai Samarbejdsorganisationen**, som alle intensiverer deres relationer til den latinamerikanske organisation UNASUR og MERCOSUR, såvel som også til den **Afrikanske Union**.

Det ville være i hele Europas og Asiens interesse atter at tilknytte sig det punkt, hvor udviklingen efter Sovjetunionens afslutning tog en forkert retning, og forene hele Eurasien, fra Atlanterhavet til Stillehavet, i et integreret, økonomisk område. Og i stedet for at opbygge endnu en europæisk hær ud over NATO og optrappe et selvmordrisk våbenoprøbstingskapløb med Rusland og Kina, bur-

Konfucianismen præger den kinesiske politik.
(Konfucius-mindesmærke i Berlin)

de vi overveje samarbejde om opbygningen af den Nye Silkevej, der bliver til Verdenslandbroen, som grundlag for en ny, international sikkerhedsarkitektur, der tilgodeser hver enkelt stats sikkerhedsinteresser. Kun sådan er en virkelig fredsorden mulig.

For en dialog mellem kulturer

Til det økonomiske samarbejde til gensidig fordel for alle deltagende stater må der yderligere tilføjes en kulturel og åndelig dimension: Vi må have en dialog mellem kulturerne, som tager udgangspunkt i den enkelte kulturs højdepunkter, aktualiserer dem og gør hele verden bekendt med dem.

Tyskerne har indtil for få år siden været verdensmestre i at rejse, en rang, som kineserne i mellemtiden er løbet af med, men med hensyn til de fleste tyskeres viden om bestemte perioder i denne verdens nationer og kulturer, findes der endnu megen plads til forbedring. Det har sandsynligvis meget at gøre med, at vi heller ikke holder vor egen, bedste kulturhistoriske fase, nemlig den tyske klassik, i live for alle generationer.

Det er der mange grunde til, fra *Kongressen for Kulturel Friheds* kampagne – en af CIA finansieret organisation, hvis opgave efter 1945 blandt andet var at afskære

tyskerne fra deres kulturelle rødder – over den angloamerikanske popmusiks globalisering og til de »postkristne« værdiers totale eftergivenhed. Det er imidlertid fuldstændig meningsløst at tale om en tysk »ledende kultur« eller kernekultur, som udenlandske borgere skal orientere sig mod, hvis man dermed mener sådanne trivielle ting som at give hånd, at vise sit ansigt uden slør eller hvilket navn, man har.

I Tyskland har vi den store lykke, at vi har frembragt en meget rig, klassisk kultur, der f.eks. viser sig i *Riemenschneiders* billedhuggerkunst, *Dürers* billeder, *Lessings* forfatterskab og frem til *Schiller*, *Goethe* og *Möricke*; i musik fra *Bach* over *Beethoven*, *Schubert*, *Schumann* og til *Brahms*, for nu blot at nævne nogle stykker, og mange af disse værker er for længst blevet til verdenskulturarv. Men det er en bedrøvelig kendsgerning, at adgang til disse klassiske værker hos mange befolkningslag og frem for alt hos mange yngre mennesker er blokeret.

Situationen i Italien er meget lig den i Tyskland. 85 % af de kunstværker, som UNESCO har erklæret for at være verdenskulturarv, befinder sig i Italien, men den italienske stat har, under EU's nuværende nedskæringspolitik, ikke midlerne til at vedligeholde dem. *Dantes*, *Petrarcas*, *Leonardo da Vincis* og *Brunelleschis* ånd er levende, men de italienske nutidige mennesker lever i øjeblikket ikke denne, den italienske renessances ånd.

I Frankrig er *Jeanne d'Arcs* ophøjede ånd, *Ludvig XI's* reformer, *François Rabelais'* omvæltende humor og *École Polytechniques* fremtidsorienterede tanker, stadig til stede i franskmændenes bevidsthed, men de er lige så meget faldet for tidsånden med Derridas dekonstruktion, som tyskerne er det for kulturpessimismen. På samme måde er det med andre af Europas høj kulturer.

I Kina er det anderledes. Især siden Xi Jinping har været i embedet, bliver hele det kinesiske samfund tilskyndet til at beskæftige sig med studiet af **Konfucianismen**, som – med en kort afbrydelse under Kulturrevolutionen – har præget det kinesiske samfund i cirka 2.500 år. Den hermed forbundne idé om menneskets æstetiske opdragelse gennem klassisk musik og poesi er langt nærmere ved vor egen tradition fra Friedrich Schiller og det Humboldtske opdragelsesideal for den skønne karakter, end hæsligheden i den moderne popkultur, der dominerer os. Forskellen består deri, at, alt imens konfucianismens tradition er levende, så må vi i Tyskland og de andre europæiske nationer først genoplive vore bedste kulturtraditioner.

BüSo har længe ikke alene organiseret arrangementer om den Nye Silkevej for at gøre befolkningen bekendt med de hermed forbundne muligheder, men vi forbinder også altid disse arrangementer med koncerter og recitationer, hvor klassiske værker fra de forskellige kulturer opføres. Når mennesker opdager skønheden i den dem ofte hidtil ukendte musik eller poesi, sker der altid det, som Schiller så vidunderligt har beskrevet i sine »Æstetiske breve«: Vejen til forståelse bliver åbnet gennem hjertet – alle fordomme, som på grund af uvidenhed rører sig over for fremmede kulturer, svinder, og ud af kendskabet opstår kærligheden til det nyligt opdagede værks skønhed.

Vi har al mulig grund til at være optimistiske over for vor fremtid. Heldigvis er det, som *Tagesthemen*, *Heute-Journal*, *Bild* og *FAZ* foregøgler Dem, skulle være de vigtige temaer, på ingen måde den fulde virkelighed om det, der i dag foregår i verden.

Hvis du også er overbevist om, at verden har et påtrængende nødvendigt behov for forbedring, og at det i en tid med fundamentale forandringer kommer an på ideer, med hvilke en mere menneskelig fremtid kan skabes, så er der for dig kun ét eneste parti: Bürgerrechtsbewegung Solidarität (BüSo)!

Helga Zepp-LaRouche,

Landsformand, Bürgerrechtsbewegung Solidarität.

Hvem er Helga Zepp-LaRouche?

Helga Zepp-LaRouche har siden 1992 været landsformand for Bürgerrechtsbewegung Solidarität (BüSo).

Helga Zepp-LaRouche er født 25. august 1948 i Trier og uddannede sig efter studentereksamen til journalist i Hamburg og Hannover. I 1971 rejste hun, som en af de første europæiske journalister under Kulturrevolutionen, i flere måneder gennem Kina. Efter sin hjemkomst, studerede hun på Berlins Frie Universitet (politisk videnskab, historie og filosofi), og dernæst i Frankfurt/Main.

Siden 1977 har hun været gift med den amerikanske, fysisk-økonomiske videnskabsmand og statsmand, Lyndon LaRouche. Hendes politiske aktiviteter førte hende og hendes mand til mange lande i Asien, Europa, Latinamerika, Afrika og naturligvis USA. Hun har samarbejdet med mange politikere, bl.a. den indiske premierminister Indira Gandhi og den mexicanske præsident López Portillo.

I 1984 grundlagde hun det internationale Schiller Institut, der fører kampagne for en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden, især udviklingen af udviklingslandene, og en renæssance af alle kulturers klassiske traditioner. Som respons på kommunismens fald, udviklede hun, sammen med sin mand og medarbejdere, ideen om den Eurasiske Landbro og har i 26 år ført kampagne for det på konferencer og i publikationer. I 2014 initierede fr. Zepp-LaRouche den banebrydende rapport, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«, som først udkom på engelsk, dernæst på kinesisk og arabisk og nu på tysk. Som præsident for Schiller Institutet er hun først og fremmest i Kina, men også i hele verden, kendt som »Silkevejsladyen«.

Helga Zepp-LaRouche er ekspert i Friedrich Schillers værker og den tyske polyhistor Nikolaus von Kues' værker. I mange artikler og foredrag har hun intensivt diskuteret filosofiske grundsætninger og en »Dialog mellem Kulturer«. Hendes strategiske analyser forekommer regelmæssigt på BüSo's webside, www.bueso.de.

Her følger en kronologi over et udvalg af hendes aktiviteter for den Nye Silkevej:

Januar 1990: Endnu før Tysklands genforening, bliver det forcerede program for den økonomiske opbygning af Øst- og Vesteuropa, med titlen »Den produktive trekant Paris-Berlin-Wien« udgivet. Efter Sovjet-

Helga Zepp-LaRouche, her med den engelske rapport, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«.

unionens opløsning vokser denne idé til den Eurasiske Landbro og Verdenslandbroen, som, gennem den økonomiske udvikling af infrastrukturkorridorer langs den »moderne Silkevej«, åbner et enormt potentiale for det euro-asiatiske samarbejde inden for produktiv økonomi.

Maj 1996: Helga Zepp-LaRouche præsenterer for første gang sit koncept om Landbroen på det internationale symposium, »Økonomisk udvikling af områderne langs den nye Eurasiske Landbro«, i Kina.

1998: Helga Zepp-LaRouche deltager i en kinesisk-russisk konferencerejse gennem fire kinesiske provinser, for også at udbrede kendskabet til ideen om den Eurasiske Landbro på regionalt plan.

1997-2013: På hundreder af seminarer og konferencer, i interviews og artikler i mange vest- og østeuropæiske stater, i Rusland, Indien, Kina, USA, Latinamerika og Afrika, reklamerer fr. Zepp-LaRouche for Verdenslandbroens fredsskabende koncept, som kernen i en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden, hvilket i Kina indbringer hende tilnavnet »Silkevejsladyen«.

Februar 2014: Kun få måneder efter, at præsident Xi Jinping i oktober, 2013, præsenterer den *Nye Silkevej* som den Kinesiske Folkerepubliks officielle politik, bliver fr. Zepp-LaRouche som præsident for Schiller Institutet inviteret til at optræde i mere end et dusin kinesiske tænketanke og universitetsinstitutter i Beijing og Shanghai for at tale om det Nye Silkevejsprojekt.

8. – 9. juni 2015: Fr. Zepp-LaRouche taler på »Internationalt Forum for det Økonomiske Silkevejsbæltets Byer« i Yiwu i den kinesiske provins Zhejiang, og ligeledes i Beijing, Chongqing og Shanghai.

29. september 2015: Den kinesiske udgave af den af hende initierede rapport, »The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge« (Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen), bliver officielt præsenteret af Helga Zepp-LaRouche i Beijing, Kina, på Renmin Universitetets *Chongyang Institute for Financial Studies*.

2. december 2015: Helga Zepp-LaRouche taler i Tokyo, Japan, på to konferencer vor henvendte 400 ledende japanske selskaber om Verdenslandbro-konceptet.

14. – 15. maj 2017: Helga Zepp-LaRouche deltager som præsident for Schiller Institutet i det historiske *Bælte & Vej Forum* i Beijing, Kina. På mødet for tænketanke taler hun om den Nye Silkevejs betydning for overvindelse af den mislykkede, geopolitiske tankegang, som har

bragt menneskeheden til randen af atomkrig, og om fremtidsperspektivet for menneskehedens fælles mål.

Kortprogram – Det står BüSo for

Tyskland må atter blive en moderne industri- og kultur-nation, som bringer sit fulde potentiale som »digternes, tænkernes og opfindernes nation« til menneskehedens fremtid.

Århundredets projekt med den »Nye Silkevej«, der allerede omfatter 110 stater, langt over halvdelen af verdens befolkning og mere end 40 % af verdensøkonomien, åbner enorme muligheder for Tysklands industri, Mittelstand og videnskab til at øge vor nationaløkonomis produktivitet og skabe millioner af nye, kvalificerede arbejdspladser og en optimistisk fremtidsvision for vor ungdom.

Den Nye Silkevej tilbyder den eneste chance for at befri os af korsettet af forældet, geopolitisk tankegang, faren for en termonuklear konfrontation og finansmarkedernes diktat.

Vi kan dermed deltage i en global fredspolitik, der satser på gensidig udvikling, og skabe en varig løsning på flygtningeproblematikken.

Gennem en genoplivelse af vor klassiske kultur kan vi bidrage til en global dialog mellem kulturer.

Under storbankernes og det »frie marked« enevælde, har den Europæiske Centralbank kanaliseret billioner af euro til finansspekulation og bankerotte banker, med en umiddelbar fare for endnu et globalt finanssammenbrud. Derfor har vi brug for Lyndon LaRouches principper for fysisk økonomi.

LaRouches Fire Love

Glass-Steagall bankopdeling

* Den omgående, strenge adskillelse af investeringsbanker og kommercielle banker, med Glass/Steagall-loven, der blev vedtaget under Franklin D. Roosevelt, som forbillede. Tyskland må gennemføre denne bankopdeling på nationalt plan, og på internationalt plan arbejde hen imod en global Glass/Steagall-regulering.

* Ingen bail-in (ekspropriering af bankkunder), ingen statslig bail-out (bankredning gennem skatteborgerne)! Derivatspillegæld må afskrives, hvor det behøves, gennem ordnede konkursbehandlinger af de enkelte banker.

Produktiv kreditskabelse til realøkonomien

* Til de nødvendige investeringer har vi brug for målrettet statskredit, f.eks. gennem grundlæggelse af en ny nationalbank, regionale udviklingsbanker og en nyorientering af allerede eksisterende institutioner såsom KfW, Kreditanstalt für Wiederaufbau (Kreditanstalt for Genopbygning).

* Gennem de seneste års radikale nedskæringspolitik er der alene i byer og lokalsamfund opstået et investeringsefterslæb på 136 mia. euro. Hvis man medregner de nødvendige investeringer for den tyske forbundsstat og delstaterne, og vi ikke blot vedligeholder den bestående infrastruktur, men, inden for rammerne af den tyske deltagelse i den Nye Silkevej, vil gennemføre forbedringer,

taler vi om investeringer i veje, jernbaner og vandveje, såvel som skoler, hospitaler og andre vigtige foretagender, til et beløb på mindst 50 mia. euro om året.

* Den succesfulde, kinesiske »Silkevejsmodel« for oprettelse af nye kreditinstitutioner til infrastrukturprojekter og andre realøkonomiske projekter er et fremragende tilknytningspunkt for denne nyorientering.

* Tyskland er allerede medlem af AIIB (Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank); vi må derudover benytte enhver mulighed for at aktivere målrettet, produktiv kredit til realøkonomien og infrastruktur og samarbejde med andre nationer og finansinstitutioner om den Nye Silkevejs store projekter.

Infrastrukturobygning i sammenhæng med den Nye Silkevej

* Gennem opbygningen af de eurasiske infrastrukturkorridorer og den Maritime Silkevej, bliver Tyskland, med havne og logistiknudepunkter – såsom Hamburg, Bremen, Duisburg, Stuttgart, Leipzig, Nürnberg, Regensburg – på en helt ny måde opkoblet til verdenshandlen i Asien og Stillehavsområdet.

* Byggeriet af et moderne magnetogsnet i hele Tyskland er tidsmæssigt overskredet, for dette bliver (både for persontransport, fragt og bytrafik) fremtidens teknologi.

* Opbygningen af vigtige vandveje i Forbundsstaten, og også i europæisk sammenhæng (f.eks. Donau-Oder-Elben-kanalen), må iværksættes.

En videnskabsdrevet økonomi – forskning for morgendagens verden

* Slut med Malthus-svindlen med »menneskeskabt klimaforandring« og ødelæggelsen af vor nationaløkonomis produktivitet.

* Tyskland må stoppe den ideologisk motiverede nedlæggelse af kernekraft og vinde sin tidligere spidsposition inden for kernekraft tilbage.

* Inden for rammerne af internationalt samarbejde, må Tyskland arbejde med på forskning og udnyttelse af kernefusion og massivt øge budgettet til dette.

* Fremme af rumfart og rumforskning og det internationale samarbejde må atter blive en prioritet i tysk politik.

Fred gennem udvikling

For de suveræne republikkers Europa

* EU er – især siden Maastricht- og Lissabontraktaten – degenereret til at blive et imperieinstrument for mægtige finansielle og geopolitiske interesser. EU's fortsatte eksistens i sin nuværende form, som en overnational overbygning, der har sænket levestandarden massivt for den europæiske befolkning, frem for alt i Sydeuropa, kan ikke længere retfærdiggøres. Relationerne mellem de europæiske nationer må atter tjene fremme af det almene vel, og følgelig udformes som sådan.

* Gennem samarbejde med den Nye Silkevej vil et Europa, der består af suveræne republikker, kunne definere sin mission på ny.

En styrkelse af samarbejdet med Rusland

* Tyskland må samarbejde med Rusland videnskabeligt, politisk og sikkerhedspolitisk for at sikre verdensfreden og skabe en økonomisk platform for det 21. århundrede.

* De geopolitisk motiverede sanktioner mod Rusland, som allerede massivt har skadet den tyske industri og det tyske landbrug, må omgående ophæves.

* Tyskland må samarbejde med den Eurasiske Økonomiske Union, der allerede samarbejder tæt med Kinas Nye Silkevej. Et fælles, eurasiske, økonomiske område, der medinddrager udviklingen af Mellemøsten og Afrika, åbner økonomiske, politiske og kulturelle fremtidsmuligheder for alle deltagere.

Genopbygning af Mellemøsten og udvikling af Afrika

* Tyskland må deltage i et omfattende genopbygningsprogram, med vægt på vandinfrastruktur og anden infrastruktur, i nationerne i Mellemøsten, der er blevet ødelagt gennem geopolitiske krige. Sammen med Rusland, Kina og nationerne i området, kan Tyskland således yde et væsentligt bidrag til freden.

* I Afrika har kinesiske investeringer i opbygning af et moderne jernbanesystem og andre, grundlæggende infrastrukturprojekter, såvel som også uddannelse af tekniske og videnskabelige specialarbejdsstyrker, ydet et vigtigt bidrag til mange nationers økonomiske vækst. Tyskland må deltage i disse projekter.

* Kun gennem en målrettet udviklings- og genopbygningspolitik vil vi kunne løse flygtningeproblemet på en human måde – og ikke gennem en politik med hegn, EU-patroljer i Middelhavet eller »modtagelsescentre« i Libyen; en politik, der allerede har kostet tusindvis af menneskeliv.

Skabelse af en ny sikkerhedsarkitektur

* Et tæt samarbejde med Rusland, Kina, USA og andre partnere om bekæmpelse af international terrorisme er dagens orden.

* NATO er et levn fra den Kolde Krig og har i sin nuværende form ikke længere nogen berettigelse. NATO's aggressive oprustningspolitik over for Rusland sætter verdensfreden på spil. Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur for det 21. århundrede, som respekterer de gensidige, suveræne interesser, og som, koblet sammen med økonomisk udvikling, især i Mellemøsten, Centralasien (Afghanistan) og Afrika, skaber grundlaget for varig fred.

En kulturel renaissance og dialog mellem kulturer

* I udlandet er Tyskland stadig berømt som digternes, tænkernes og opfindernes land. Befolkningens kreative potentiale er vor største rigdom. Derfor har vi brug for:

* En massiv forøgelse af investeringer i uddannelse (daginstitutioner, skoler, højere læreanstalter) og videnskab (med vægt på rumforskning, grundforskning, biovidenskab).

* Forøgelse af investeringer til sundheds- og socialsektoren; ingen snigende eutanasi som under en nedskæringspolitik à la finansminister Schäuble!

* Frem for alt må vi genoplive vor klassiske uddannelse for at fremme et menneskebillede med det kreative individ.

* Korsang og klassisk musikuddannelse i skoleundervisningen spiller en vigtig rolle i denne henseende. Studiet af højdepunkterne inden for universalhistorie (inden for musik, poesi, filosofi og videnskab), der var grundlaget i det Humboldtske uddannelsessystem, vil muliggøre den nødvendige dialog mellem kulturer, uden hvilken menneskeheden ikke kan eksistere.

Hele BüSo's valgprogram kan ses på BüSo's valgportal: <http://bundestagswahl2017.xn--brgerrechtsbewegung-solidaritt-otc35e.de/>

Den tyske udgave af EIR's Specialrapport: »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen.«